

Bert och hans drömda ideal.

BERÄTTELSE
AF
J. C. von Hofsten.

(Forts. fr. föreg. nr.)

"Ahl herr Storm! är det verkligen ni? Öfverraskningen att se eder var så öfverraskande att ni nästan skrämde mig."

"Då har jag verkligen större anledning att säga så," sade Bert kyligt; "ni hörde i morse att jag skulle resa med nattåget, men hvart ämnar ni eder?"

"Jag? Ah! ni vet affären! Ett telegram från ett handelshus i Marseille. En affär som rör sig om millioner! Min närvaro nödvändig. Jag måste hufvudstupa gifva mig utaf."

"Och telegrammet nådde eder vid spelbordet i Monte-Carlo?" sade Bert med ett misstroget leende.

Mezzano fixerade honom skarpt, men fortsatte: "Ja! vid spelbordet! Jag skulle tro att det är att vara förtäpplig. Då jag för till Monte-Carlo sade jag till portieren på hotell Victoria: "Om det kommer ett telegram till mig, så kom i håg, att det gäller lifvet att jag får det genast, genast förstår ni!" Nåväl! telegrammet kommer, portieren skaffar en snabbloppare, lille Pietro, (känner ni honom?) och säger till honom: "skynda! Signor Mezzano bärat!" "Ahl! jag känner Signor Mezzano," sade Pietro med ett leende och som en pil flade han till Monte-Carlo."

"Så!" sade Bert med orubbligt allvar, utan att med en min förändring huru mycket eller huru litet han trodde af denna historia. "Ni nödgades då öfvergifva Geldern?"

"Jag öfvergifva min vän Geldern? hvad menar ni?" frågade Mezzano och flyttade sig oroligt närmare, för att bättre kunna se uttrycket i Berts ansigte.

"Ni hade ju lofvat att följa dem till Paris?"

"Ja! och det ämnar jag också," inföll Mezzano lifligt. "Jag återvänder redan i morgon. En man af heder bryter ej sitt ord förstår ni."

"Men säg mig, i hvad tillstånd lemnade ni Geldern? Jag hörde nyss."

"Ahl! ingenting att tala om," afbröt honom Mezzano ofärligt och höjde på axlarna, "en liten avin del, blodet steg honom åt hufvudet. Han klagade öfver hufvudvärk redan på morgonen, drack litet oförsigtigt vid middagen, spelots hastiga vaxlingar, ni förstår. Litet kallt vatten och frisk luft var allt hvad han behöfde och då han lemnade Monte-Carlo var han kry som en fisk och ropade till mig: "välkommen åter!" Det var just samma historia som lilla frun, eller hur? Kommer ni i håg? Också hon vardt illamående. Hvilken sympati! ha! ha! rörande i sanning."

"Signor Mezzano!" utropade Bert med kraftfull harm; men innan han fick tid att säga mer rycktes vagnsdörren upp och konduktören ropade: "Cannes, trois minute."

"Ahl! verkligen! redan?" sade Signor Mezzano och lätsade som om han ej förstätt meningen af

Berts utrop. "Tiden går fort i an genämt sällskap. Farväl, herr Storm!" och han var nere på fotsteget, för att lemna tåget.

"Stannar ni här?" frågade Bert förvånad.

"Ja visst!" svarade Mezzano med en nickning, som var detta den naturligaste sak i världen.

"Men ed. a affärer i Marseille?"

"Ni misttagar eder; jag sade i Cannes," sade Mezzano och blickar med ett uttryck af öfverlägsen godhet, som ville han säga: "jag förläter eder glömska." Han hade aflagsnat sig ett par steg; men kom tillbaka och stack in hufvudet.

"Jag glömde att fråga om ni har några hetsningar till våra gemensamma vänner? Ni vet, jag ser dem i mor-gon, ja! ja! i mor-gon," sade han leende och nickande.

Innan Bert hann att svara kom konduktören och stängde dörren och tåget satte sig åter i rörelse. Vår hjälte var således ännu en gång ensam, men på sömn och hvilade han ej mera någon tanke. Hvad han sett och hört hade fört honom i en orolig spänning? Hvad var lögn? i alla dessa mötsagande uppgifter? Fråga efter fråga trängde sig på honom utan att finna svar. Då föll hans blick händelsevis på en liten papperslapp, som fastnat i framsuna på hans plaid. Han förstod att det var en af den flock Signor Mezzano kastat ut genom fönstret och som af vinden förts tillbaka in i vagnen. Han tog och såg på den; men vil den synen vart han likblek och ångestsvett fuktade hans panna. Det var en bit af ett svenskt brev, och de ord man kunde läsa voro: "säg Ross att". Hvilket förfärligt ljus kastade ej detta öfver Mezzanos hemlighetsfullhet? Det var Frans Gelderns plånbok han så noggrant undersökt; men huru hade den kommit i hans våld?

I den första forskräckelsen syntes blott ett svar möjligt på denna fråga och detta svar dömdes Mezzano såsom mördare. Vid denna tanke greps Bert af en ångestfull ifver att vända om, att skynda till hjälp, utan att denna naturliga barmherighet-skänks för ett ögonblick hvarken oskardades eller hejdades af några personliga önskuingar och betänkligheter. Men skakande och slamarande flade tåget framåt och hvar je sekund förde det honom oövekligt framåt, längre bort.

Vi vilja ej söka att följa hans tankar och känslor under dessa timmar, hvilka syntes honom outtrudligt långa; men hvarunder han kom till en lugnare besinnning.

Vid ankomsten till Marseille syntes honom mordet ej längre vara den enda utvägen för Mezzano att hafva kommit i besittning af plånboken, ej ens såsom den sannolikaste; ty att ett eller annat missöde hade drabbat "le suédois," hade han ju hört talas om, såsom en lustig händelse, men att ett mord, i samma stund det skett, skulle hafva framkallat skämt och löje äfven hos de kallaste och lattsinnigaste åskådare, föreföll otroligt. Dessutom visste han att den yttre ordningen noga öfvervakades i och omkring spelhuset. Om ett mord skett, så uppenbart, att det genast vart känt, skulle mordaren ej kunnat undkomma. Det var ju derföre möjligt att Mezzanos historia, så till vida,

var sann, att Frans Geldern blifvit illamående och vänner under sken att hjälpa, funnit tillfälle att stjåla, hvarefter han tagit till flykten.

Bert beslöt i följd häraf, att ej resa hvarken fram eller tillbaka, utan att i Marseille invänta svar på ett telegram till Mentone, hotell ** monsieur Geldern.

SJUTTONDE KAPITLET.

Då vi sist hörde något om Rosa, var det att mannen fann henne sofvande. Vi lemna herhan huru djup och ostörd denna sömn var. Sikert är att den ej verkade synnerligen vederqvickande; ty då Frans Geldern en stund senare återkom för att hemta henne till dejeuner, svarade hon, att hon ej ville hafva någon mat, att hon ämnade stanna på sitt rum hela dagen; hon var så trött och hennes hufvud så tungt.

"Men svalta skall du väl ej?" utropade mannen förärad vid tanken på att hon skulle försaka ett mål. "Jag skall säga till, att de bära upp något som kan smaka dig. Hvad säger du om ost-ron? De äro små här; men rätt bra."

"Nej, nej! låt mig blott vara i fred. Jag ringe, om jag känner mig hungrig."

"Nå, som du vill. Är du i stort behov af hvilade och ro, så har du väl ingenting emot att jag lem-nar dig på ett par timmar?"

"Nej! visst icke! Res du gerna till Monte Carlo."

"Ja! det är verkligen hvad jag tänkt på att göra. Farväl då med det samma, Rosa lilla, ty det är så besvärligt att gå upp för trap-porna en gång till, isynnerhet strax på maten." Och rätt nöjd att hans hustru ej gjort några invändningar mot hans plan, aflags-nade sig Frans Geldern.

Rosa var trött, hennes hufvud var tungt; häruti hade hon talat sant, men också hennes hjerta var tungt och oroligt, och derom kunde hon ej tala. Hon ville fly undan sina egna tankar; men hvarthän hon skulle fly, det visste hon ej; hon var som en liten fogel i bur, vanmaktigt sårande sina vingar mot fängelsis galler. Hon ville sofva, men hon kunde det ej. Stormen hade tilltagit, allt djupare och mäktigare ljöd halfvets sorgerqvade, ehuru orden ej längre voro de samma. Det var ej mera något "i morgon! i mor-gon". Detta hade varit introduc-tionen, der smärtan ännu bländades med vedom. Nu upprepades de dånande vägorna, med lidel-sens gripande pathos: "Aldrig mer!" "Aldrig mer!"

Rosa ville ej lyssna till denna sång. "Nej! nej!" utropade hon med ett otåligt barns häftighet och höll händerna för öronen; men hvad hjälpte det? Dofvare förnam hon väl ljudet; men det kom åter och åter, med samma örförande enformighet, alltid i samma takt, en, två, tre följde böljornas slag i stigande kraft mot strändern, så en paus, under hvilken vattnet med en lång suck drog sig tillbaka, och derpå åter en, två, tre. Nej! det var outhärdligt. Rosa sprang upp, blek och darrande. Hon hade sagt att hon ej ämnade lemna sitt rum; men det var omöjligt för henne att stanna inne. Hon var rädd för ensamheten, för havet, för sig sjelf, och med feberaktigt brådskat tog hon på sig sin hatt och sina

handskar; men just som hon skulle öppna dörren för att gå ut, vände hon hastigt om till spe-geln, knöt omsorgsfullt sin halsduksrosett, strök undan en hårlock och drog fram en annan, jemkade på hatten och undersök-te noga om handskarna voro fria. Min läsare, frågar du hvar-före? Skulle Rosa svarat på en sådan fråga, skulle hon säkert med öfvertygelsens värme hafva sagt, att det var en mycket dum fråga; hvad var naturligare än att hon ville vara snygg och ordentlig då hon gick ut? Men vår tro är, att detta plötsliga intresse för huru hon tog sig ut, framkal-lades af en tanke, ett "kanske?" som äfven gaf friskare färg åt de nyss så bleka kinderna.

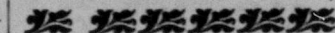
Utkommen från hotellet möttes Rosa af hvirflande dammoln, upp-drifna af blåsten. Hvert skulle hon gå för att finna skydd? Hon kände ej till vägar och stigar här. Om hon blott kunnat fråga Bert! han som ännu var kvar i Mentone och skulle vara det många timmar. Men hade hon ej hört honom tala om kyrkogården? Der skulle ju vara så vackert, så fridfullt. Det var en af hans älsk-lingsplatser. Tänk om? Och ifrigt påskyndade hon sina steg, för att fråga en gammal gumma, som gick framför henne, om vägen till kyrkogården.

Rosa vart nästan rädd då hon fick se det hexlika ansigte, som tittade fram under den stora, platta mentoneserhatten; men då hon framställt sin fråga, applystes detta ansigte af ett blidt leende, som förjagade all fruktan.

"Au cimetiere? Oui, oui, oui, Madame," svarade gumman nickande och började derefter att, lifligt gestikulerande med sina knotiga, brunsvarta händer, visa Rosa huru hon skulle gå.

Rosa tackade den vänliga vägviserskan och fortsatte sin ensliga vandring. I ständigt stigande höjde sig den smala gränden, som gumman sagt att hon skulle följa, sedan hon vid ett visst hörn vikit af från hufvudgatan, som genomskär den egentliga staden, och der de nävaste små butiker tränges mellan eleganta "maga-sin de Paris", solida "English gro-cers", och välförsedda matvaru-bodar, hvars fönsterbräden äro garnerade med rader af långhalsade plockade kalkoner och ingång i den halften spärrad af stora korgar och pyramider af frukt. Ingen af dessa mer och mindre lockande herrligheter syntes nu till och den pittoreska skönheten af de gråa murar och förfallna gamla byggnader, som omgäfvö Rosa, tilltalade henne ej. Allt syntes henne så dystert och ensamt. Skulle hon då ej möta någon människa? Jo! der kommer en ensam ryttare! Hon hörde tydligt framför sig trampet af en såna, som under nedstigandet snafvade mot den ojemna stenlaggningen. Rosa påskyndade ovisserligt sina steg för att vika om hörnet af den mur, som dolde ryttaren för hennes blickar. Ah! ingenting annat! Det var ju blott en stackars lastdragare, som kom från bergen, nedtyngd under bör-dan af stora risknippor och obarmhertigt slagen af en bar-bent pojke; som muntert ropade sitt "ezza" åt det trötta dju-ret.

(Forts.)

CANADAS Nord-Vest

Homestead-Lagen.

Alla sectioner med åtminnast 80 Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, endast 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-löter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsektion å 160 acres, mer eller mindre.

ANMÄLAN FÖR TILLTRÄDE.

Anmälan göres personligen på Landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han, på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala Landkontoret, erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erlägges för vanligt tillträde; men har landet förut varit upptagit, erlägges ytterligare en afgift på \$5.00, eller \$10.00 för att beticka inspektions- o. andra omkostnader.

HOMESTEAD-SKYLDIGHETER.

Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen:—

- 1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.
- 2) Om fadren (eller modern, om man- uen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, bofastskyldigheten under tiden före Patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder
- 3) Om en nybyggare har erhållit Patent på sitt första homestead, eller certifikat för utförandet af sådant Patentat- terat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit till- stånd för ett andra homestead, uppfylle- astskyldigheten under tiden före Patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.
- 4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt upp nämnda farm.

BEGÄRAN OM PATENT

Skall inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagen- ten eller Homestead inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till the Commissioner of Dominion Lands, Otta- wa, att han ämnar uttaga patent. När, för settlarens bekvämlighet, Homestead inspektören anlitas, erlägges en extra af- gift af \$5.00.

UNDERRÄTTELSE.

Nyanlända invandrare erhålla på Immi- grantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoren i Manitoba och Nordvest- rritorierna underrättelser om det land, som öppet för tillträde, och från tjäns- tema en kostnadsfri råd och upplys- ningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara un- derrättelser med afseende på land, skogs- kol- och mineralagarna såväl som Krono- landen i Fjerrvägsbältet i British Colum- bia, erhållas på begäran hos the Secretary of the Department of the Interior, Ottawa: the Commissioner of Immigration, Win- nipeg, Man.; eller till någon Dominion Lands Agent i Manitoba.

James A. Smart,

Vice Inrikesminister.

N.B. — Utom dessa Frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför- sinnas tusental acres af bördigt land till- gängliga för arrende eller köp från jern- vägsbolagen eller andra firmor.

